

Editorial

Ca ultimă împotrivire la tulburătoarea achitare de către Înalta Curte de Casație și Justiție a torționarilor lui Gheorghe Ursu, au fost depuse în anul 2023 două cereri de revizuire: una a lui Andrei Ursu și a Olgăi Ursu Ștefan, cealaltă a Parchetului de pe lângă ÎCCJ. La 6 decembrie 2023, Curtea de Apel București le-a admis și le-a comasat. Instanța a stabilit pronunțarea la data de 3 martie 2024, apoi a amânat-o pentru 5 aprilie 2024 - zi când primul număr al *NRDO* va fi fost publicat online și printat. *Noua Revistă de Drepturile Omului* prezentase anterior lunga cerere de revizuire semnată de Andrei Ursu și Olga Ursu Ștefan asigurând astfel un dialog cu cercetarea lui Andrei Ursu din același număr (nr. 4/2023): „Dezinformare și revizionism în « cazul Ursu » și al Revoluției Române din decembrie 1989 (I)”.

Publicăm acum a doua parte a articolului lui Andrei Ursu, o impresionantă documentare a „simbiozei toxice Partid-Servicii în politica românească de azi”. Nu a fost trecut de către autor, în această simbioză, cel de-al treilea termen, dar el este prezent, de la început până la sfârșit, în investigația sa: sistemul de Justiție. Impactul nociv al acestei concertări de interese a profititorilor din instituții cheie asupra vieții sociale l-a făcut pe Andrei Ursu să vorbească, în final, despre „dezamăgirea, dezabuzarea, scepticismul, cinismul și confuzia din spațiul public românesc privind propria noastră istorie”. Printre consecințe, impunitatea criminalilor din instituțiile opresive ale regimului comunist – ca exemplu referențial, torționarii lui Gheorghe Ursu.

La Secțiunea DOCUMENTAR publicăm decizia ÎCCJ, definitivă, care a pus capăt, formal, contenciosului dintre Sorin Antohi și statul român cu privire la relația intelectualului ieșean cu fosta Securitate. Prin claritate, prin evidență în raport cu legea și prin evaluarea cu bun simț a realității pe care o descriu, argumentele Înaltei Curți de Casație și Justiție pun în evidență grozăvia cazului: Sorin Antohi a avut nevoie de 16 ani ca să demonstreze că nu a fost un turnător în serviciul Securității. Studiul „Cum a creat CNSAS un « caz Sorin Antohi ». Hărțuirea morală a intelectualului ieșean” analizează în detaliu efortul Direcției de Investigații a CNSAS, a Direcției Juridice și a Colegiului CNSAS de a-l prezenta pe Antohi, activ membru al Grupului contestatar de la Iași, un adversar consecvent al regimului comunist pe care îl detesta, drept instrument al acestuia. Pentru a demonstra imposibilul, cele trei compartimente ale CNSAS au ajuns să-și asume judecăți artificiale, confuze, aberante, raționamente de un grav „agramatism” semantic și juridic.

Comportamentul angajaților CNSAS în cazul considerat pune în evidență un paradox instituțional. Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității a avut și continuă să aibă un rol prețios în cunoașterea funcționării regimului comunist. De

la apariția instituției, în anul 2000, societatea românească a putut pătrunde în multele subsoluri ale sistemului de represiune, altfel ermetizate. Am putut înțelege, prin activitatea cercetătorilor CNSAS și a cercetătorilor din afara instituției, la un nivel de asemenea imposibil de atins în absența Consiliului, complexitatea comportamentului oamenilor care înfruntau instituțiile de represiune ori ajungeau să le asiste. În anul 2008 s-a încercat distrugerea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității. Doar o inteligentă mobilizare politică i-a permis supraviețuirea, după ce un om al Securității, Dan Voiculescu, a obținut de la Curtea Constituțională declararea legislației de deconspirare a Securității *în întregime neconstituțională*.

În același timp, CNSAS a fost implicat în obliterarea responsabilității ofițerilor de securitate și îndreptarea oprobiului public spre informatori, cei efectivi ori cei „fabricați”, cel mai des victime. CNSAS a creat prea des confuzie, prea flagrant nedreptate. Cazul lui Sorin Antohi a pus în lumină cât de departe pot ajunge uneori carențele sale de funcționare. Toate acestea fiind spuse, CNSAS trebuie, simultan, contestat și susținut.

Studiul lui Adrian Eugen Hollaender, « Loi et Foi. La protection de la vie organisationnelle des communautés religieuses », *reflectă* preocuparea profesioniștilor Dreptului față de ultimele evoluții în problematica sectelor. Recentele evoluții din Franța: adoptarea prin lege a articolului care creează infracțiunea de „provocare a refuzului asistenței medicale” și a legii „de întărire a luptei împotriva abuzurilor sectare și îmbunătățirea sprijinului acordat victimelor” a provocat emoție susținătorilor dreptului la existență a noilor mișcări religioase. Organizații de prestigiu, precum Human Rights Without Frontiers și Center for Studies on New Religions au analizat excesele și defectele noilor norme care pot deveni, în numele unor intenții pozitive, instrumente ale represiunii.

Profesorul Emil Moise publică a doua parte (prima, în NRDO nr. 3/2023) a „poveștii” avatarurilor sale care au avut ca reușită introducerea de produse de igienă intimă, pentru fete, în școala unde este profesor. Repet comentariul la apariția primei părți: este o istorie fascinantă despre înfruntarea dintre empatie, înțelegere, cunoașterea „tehnizată” în termenii drepturilor copiilor și contrariul lor. Este o lecție de know-how privind „cum se face” pentru ca entuziaștii unei Româнии mai decente să definească un drept și să-l susțină cu succes.

Dezideriu Gergely revine la epopeea cercetării teoretice și a investigațiilor practice a discriminării, de această dată cu tema „Evoluții în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului privind segregarea în domeniul învățământului și politici publice de desegregare”. *Noua Revistă de Drepturile Omului* este onorată să fi sprijinit, în paginile ei, infiriparea unui adevărat tratat de referință a problematicii discriminării și, prin aceasta, afirmarea unui specialist român, de referință, a domeniului.